

Sarjakuvia Kemin kahdeksannesta sarjakuvakilpailusta

OI KUU!

Toim. Heikki Porkola
Kemin kulttuurilautakunta 1988
56 s. 52 mk

Vaikka Oi kuul onkin eri tyylien törmämisestä johtuen edellisten Kemi-kokoelmien tapaan hiukan raskaslukuinen, on silti lausuttava: albumi on ehdottomasti paras tähänastisista. Ylivertaisuus johtuu toisaalta jo aiemmin menestyneiden ja nyt parhaiten palkittujen tekijöiden kehityksen jatkumisesta: Hannu Hirvosen ja Ilpo Koskelan tarinoilla on todella jotain annettavaa. Toisaalta ilahduttavaa on myös uusien kykyjen esiin tulo strippisarjassa.

Asiantuntijaraatikin on kehittynyt: Kemin kilpailuja tai sarjakuvatekijöitä käsitteleviä sarjoja ei enää palkittu. Toimittaja Porkolan humorointaju on keksinyt sekoittaa asiantuntijaraadin arvostelut.

Oi kuu! on moniulotteinen ja latautunut rakkaustarina, joka jättää hienostuneesti paljon pureksimatta. Tarinassa on jännitettä ja se antaa uutta jokaisella lukukerralla. Lyhyesti: 80-luvun paras kotimainen sarjakuvanovelli.

Ilpo Koskelan Oskari Miilu – Trokarin tarinoit kuuluu Aleks Revel -sarjaan, jota on nähty aiemminkin Kemissä ja myös Tapiirissa. Eletään kieltolain Suomessa, ja virolainen salakuljettaja Aleks Revel trokaa pontikkaa pohjoiseen.

© Ilpo Koskela

Koskelan aihepiiri on mitä mainioin seikkailumiljöö. Koskela dokumentoi ajan ja paikan huolella ja kunnon seikkailun tavoin Oskari Miilun kertomuksessa on oma opetuksensa. Koskela on noudattanut kilpailujulisteen käskyä: töiden tulee olla mustavalkoisia, mutta ei näkemysten. Henkilöhahmotkin ovat elävän näköisiä.

Aleks Revel -tarinat ovat kelpo albumitavaraa, kunhan vain kustantaja löytäisi.

Pekka A. Mannisen Armonanomuksesta näkyy tekijän ahaa-oivallus. Tarinan näennäisestä synkkyudesta huolimatta sarjan tekeminen on ollut ilmeisen antoisaa. Juttu toimii, tunnelma virittyy, mutta ehkei enää kolmannella kerralla?

Samu Toivosen ja Aino Haarla jakoivat strippisarjan toisen palkinnon. Toivosen TV:n orjat varioi tv:n suurkuluttajien elä-

mänpääriä monitahoisesti, vaikka nähtävillä onkin vain neljä strippiä. Se lienee syy, ettei sarja saanut ensimmäistä palkintoa. Laadullisesti ero Anne Haاران Pusuannalla on riittävän selvä.

Pusuanna on nuoren itsevarman naisen karikatyyri, mutta käsikirjoitukseltaan hieman naiivisti toteutettu. Pusuannalla voisi hyvinkin menestyä kaupallisessa levytyksessä. Aihe on tuore ja jälki tasaista.

Kaikkiaan albumissa on mukana 12 sarjakuvaa. Niistä vain yksi on huono: Jai Mattilan Kaarlo Alamäki-Ojanen. Toisaalta se on erinomainen varoitava esimerkki kaikille piirtäjille. Vaikka osaisi piirtää kauriista, ei pidä silti tehdä sitä, ellei ole yhtään mitään sanottavaa lukijalle.

Petri Kemppinen